

A Közgazdasági Politechnikum lapja

Polygráf

VII. évfolyam 7. szám 1998. március 13.

TARTALOMSZÁM

ELŐ-ADÁS

Ismét este volt. Sokan - akik megtehették - újra összegyűltek a hatalmas, neonfényekkel és halogénlámpákkal megvilágított teremben. A terem a sok ember ellenére is tágasnak tűnt. Hatalmas oszlopok álltak körben, mint megannyi díszes strázsa. Hatalmas átmérőjű kupola fedte a termet. Az oszlopok közt ajtók, tükrök és festmények voltak. Mindenki választhatott, mit néz szívesebben: magát vagy a festményeket. Az egyik óriási, szinte egész falfelületet betöltő képen egy karcsú hölgy állt lila, testhez simuló ruhában, vállán rókaprémmel, s úgy tekintett a mellette álló széken ülő kutyára, mintha magát a Boldogságot tudhatná maga mellett. A szemközti képen egy tanyasi ház állt, körülötte a pusztaság. A sík vidéket csak egy gémeskút és egy pompás, fekete és barna lovakból álló ménes törte meg. A kép előtt álló asszony a lovak aprólékos kidolgozását vette szemügyre, míg férje a házat szemlélte nagy műértéssel. A nők többsége a tükrök felé fordult, apró, gyors pillantásokat vetettek a tükröbe, megcsodálva önnön szépségüket, drága, csillogó ruháikat. De aki egyikre sem volt kíváncsi, az akár az ajtók valamelyikén nyugodtan távozhatott máshová. Ez a máshová éppúgy lehetett a toalett helyiség, mint a nézőtér vagy a páholyok egyike. A lámpák fényében meg-megcsillantak az estélyi ruhákon lógó flitterek, a lányok-asszonyok karcsú karján lévő kar-

perecek, az ujjukat körülölelő gyémánttal, rubinokkal ékesített arany- és ezüstgyűrűk. Egy korosodó úriember épp a szemüvegét tisztogatta a rá-rakódott szennyeződésektől, mikor halk berregés hívta fel a teremben tartózkodók figyelmét arra, hogy hamarosan kezdődik a várva várt előadás, melyért valamennyien itt összegyűltek. Egy kellemes, mély bariton szólt azokhoz, akik nem figyeltek fel a berregő hangra: Kérjük, mindenki foglalja el a helyét! A tömeg lassan az ajtók felé nyomult, hogy mihamarabb elfoglalhassák helyeiket a páholyokban és a nézőtér kényelmes székeiben. Néhányan még egy utolsó kísérletet tettek a büfénél, hogy megszerezzék az előadás alatti szükséges rágcsmínivalót. A legelől haladók elértek helyeiket, s körülményesen készülődtek a leüléshez. Az imént még egykedvűnek tűnő fiatalember most teljes odaadással igyekezett azon, hogy szíve hölgye a lehető legjobb helyre telepedhessen. Egy másik úr dohogva ült le három sorral hátrébb, s egyre csak azt mormolta: "Megint nem fogunk jól látni, és persze megint az én hibám lesz az egész. De esküszöm, hogy soha többé...". A felesége ezt nem hallotta, vagy legalábbis nem adta semmi jelét annak, hogy figyelt volna, holott egy-egy ilyen morgásra már rég fennhangon ripakodott volna szerencsétlen férjére. Most azonban azzal volt elfoglalva, hogy a barátnőjével az

imént belépő asszony fekete bársonyból készült, apró aranyhímzésekkel díszített ruhájára és magára az asszonyra tegyenek egyáltalán nem kedves megjegyzéseket. Az említett hölgyet ellenben teljes mértékben hidegen hagyta az össze-összesúgó nőszemélyek véleménye, egy picit figyelmet sem szentelt nekik. Egyenesen a páholyához lépdelt, s magától értődőséggel nyújtotta csókra hófehér kezét az ott várakozó, őszülő halántékú férfinak, aki az úriemberek tartózkodó modorával illetve ajkaival a felé nyújtott kézfejet. A túloldali páholyban egy középkorú házaspár foglalt helyet, és belemélyedtek egy programfüzetbe. Néha egy-egy „Nahát!”, „Ő?”, „Nem is tudtam...” hagyta el szájukat. Lassan, de biztosan mindenki megtalálta a helyét és elhelyezkedett. A fények egymás után hunytak ki, a tömeg is elcsendesedett. De csak pillanatokra, mert ismét belekezdtek halaszthatatlan megbeszélhivalójukba. Már nem volt olyan csöndes a terem, sőt egy-egy halknak induló kacagás is kihallatszott innenonnan. A legtöbben csak az egyre erősödő tapsra kapták fel fejüket, s hagyták félbe megkezdett mondataikat, csatlakozva a már tapsolókhöz. Így terjedt a taps székről székre, sorról sorra, így erősödött egyre inkább. Aztán a középben ülők egyike-másika felállt - talán, hogy jobban lásson, vagy hogy lásson egyáltalán valamit -, s állva folytatta a tapsot. Újabb és újabb alakok emelkedtek fel székeikről, míg lasacskán az egész terem állva tapsolt. Ilyen vastapsot ritkán hallani. Egy ütemre ütődtek össze a tenyerek, egy ütemre mozdult száz és száz kéz. Hosszú percekig csak a taps szólt egyre

hangosabban, majd fokozatosan elhallgult. Mire teljesen elhallgatott, az emberek - meg sem várva a villanyok felgyújtását - elkezdtek szállingózni kifelé. A hölgyek megigazították magukon a ruháikat, az urak végigsimították öltönyeiket, s az ajtókhöz vonultak. Lassan haladtak kifelé, mert kevés volt az az öt-hat ajtó ennyi embernek. Innenonnan el-elhangzott egy-egy hümmögés, itt-ott egy-egy felvont szemöldök jelezte, hogy ez a közönség „az a” közönség. A ruhatárban a figyelmes fiatalember felségítette a lányra könnyű kabátkáját, a bársonyruhás hölgy is kísértelt már partnere oldalán az utcára. A járda szélén ott volt a házaspár, a férj épp egy taxi ajtaját nyitotta ki neje előtt, majd maga is beszállt a kocsiba, ami néhány pillanat múlva máris a lakásuk felé repítette őket. S a teremben, ahol már egy lélek sem tartózkodott, most végre fellibben a függöny, s a színészek belekezdenek a hosszú próbákon elsajátított szerepeikbe...

Lyderch

NEKED

Tompul a hang, fogynak a vallomások,
 Titkom felé most mélyebbre árok.
 Nem mondhatom el senkinek,
 Elmondom hát mindenkinek,
 S ha köztük vagy te is, kedves,
 Most az egyszer te se neved,
 Szépségeddel simogattál,
 Vonzottál és varázsoltál,
 Szívemben szabadság tündökölt -
 De annál szörnyűbb volt a föld.
 Egy jóbarát? Hogy én? Szavamra, méltó
 e hivatal,
 Én nem vagyok hozzá elég vén, vagy te
 vagy aggasztóan fiatal.
 Csupa élet vagy, és csupa csoda, vakít,
 hevít, ragyog,
 Hogy ne szomjazzam a csókodra én, ki
 angyal nem vagyok.
 Add a kezed, tedd kezembe,
 Farkasszemet nézz szemembe.
 Látszik ugye tükrébe' lenn,
 Hogy Néked adtam mindenem.
 Mondd, látod ezt ?
 Aznap este ez a szeretet
 Oly komoly és tiszta lett!
 De hát Te ezt nem értheted...
 Néztük egymást és hirtelen
 Felneveltél, és én is nevettem.
 Elmúlt az éjjel, csak szenvedélyes
 sejtjeinkben él,
 Eljött a reggel, s szívem fagyos, mint a
 jég...
 Elmondanám... mit is mondhatnék
 Neked?
 Maradnék, de tudom, nem lehet.
 Elmondanám, de nincsenek szavaim,
 Útni kellene, nagyot most valamin,
 Szétzúzni, mint Te tevéd,
 Mikor elpusztítottad a reményt.
 Csak egy szó az egész, de megállt a
 beszéd,

Összetört valami, nem teljes az egész.
 „ - Suttogj egy szót, csak annyit:
 szeretlek.

Azt, hogy neked csak én kellek,
 Kiért mindent megadnál
 Ezerszer jobban önmagadnál.”
 Ez is csak egy gyönyörű álom,
 De nem lesz ez így, most már látom.
 Elmúlt az éjjel, mikor hittem az
 összetartozást,
 Megbeszéltünk mindent, nem lesz
 folytatás.
 Ha nem velem fogsz az oltár elé állni,
 Körbenézel, nem fogsz sehohsem találni
 De az ajtó mellett, ott fogok állni,
 S ha felém nézel, sími fogsz engem látni.
 Nem az élet volt kegyetlen,
 Én voltam erőtlén, ügyetlen.
 Látlak, de nem érlek el,
 Érzem, minden így múlik el.
 Még ég bennem a láng,
 Mit szemekkel gyújtottál.

Menni, menni, sohasem állni,
 A végzetet sohasem bevárni,
 Mindent a Holnapért csinálni,
 Fellegek helyett a földön jární..
 Marasztaljalak vagy engedjelek el?
 A kérdésre senki sem felel.
 Csak ülök és nézem a semmit,
 Értem már, mi az: szomorúnak lenni.

a sorokat válogatta, néhol kissé átírta:
 BALTAZÁR

U.i.:
 Bocsáss meg érte, nem bírtam tovább,
 Hogy ne mondjam el egyszer legalább..

Tudom, hogy nincs, és már nem is lehet
 Jogom, hogy magam életedbe ártsam.
 Tudom én, kedves, hogy virágaid
 Énnekem csak bánatot teremnek,
 És mégis boldog és hálás vagyok.
 Azért, hogy vagy, és azért, hogy szeretlek.

EGY ÚJABB TISZTELGÉS PARA-KOVÁCS IMRE HATALMAS ÉS ELKÁPRÁZTATÓ TEHETSÉGE ELŐTT

Na, híjnye - mondja Fecó, és szorosabbra húzza magán a Horváth és Társa Gyár- és Gépszerező Vállalat égszínkéi pufajkáját, aminek bal zsebében taknyos zsepik és egy zsebkés, jobb zsebében pedig mobiltelefon lapul.

Khhhm... - és nézi a leapadt Dunát valahol Leányfalu közelében. Sirályok köröznek a part fölött, míg Félix, a rotweiler-bullterrier keverék önfeledten és teljes nyugalommal hempereg a döglött halakból és friss birkaszarzból álló helyi hordalékban, a folyamon hajók haladnak. Egy rettenetesen lepusztult hajószerűség tol maga előtt két rettenetesen lepusztult vándlingot, amiket telepakoltak kavicssal a gondos kezek.

Meghitt őszvégi csendélet, a fények egészen tisztának, lakhatónak mutatják a Dunát, egy olyan folyónak, ahol halak és más állatok élnek, pedig döglött az egész úgy, ahogy van. A fákon már megsárgultak a levelek, a táj egész más arcot ölt. Minden mozdulatlan, mintha halott lenne, csak Félix ugatja a körülötte nyüzsgő sirályokat, miközben Fecó a lelkes szakmunkás követ farag, és barátjával, Pistával beszélget.

Ekkor csörren meg a Motorola d160-as mobiltelefon a pufajka zsebében, Fecó felveszi, és kiderül, hogy Laci, akinek értük kellett volna mennie, Szentendrénél defektet kapott.

Nincs kocsis, ami hazavinné a két jóbarátot, a szárított kendert és Félixet, a jó kutyát. Mehetnek busszal, mint a múlt héten.

Ilyenkor megtörik a varázs, a sirályok elszállnak Visegrád felé, Félix nem hozza vissza a neki dobott fadarabot, Pista szája meg enyhén lefelé görbül....

A beálló Volánbusz lépcsője előtt lezajló borzongás ideje ez, a távműködtetésű ajtók lassan - akaratuk ellenére - kinyílnak, és megkezdődik a várva várt utazás. Meghalt Mátyás király, de kis helyen is elfér,... hoppá kinek a hajából jön ez a nagy fekete turha, pedig én mondtam neki, hogy vigye le a szemetet.

Fecó és Pista csak az Árpád-híd melletti hentesnél nyugszanak meg teljesen, ahol a 93 forintos lecsókolbász fölött vicceket mesélnek egymásnak, és megbeszélik a felmerült problémákat.

FÜLESKE OLDALAI

Mese a fiúról

1.,

Egy szép napon a fiú hazafele menet az iskolából, megpillantott egy lányt, aki egyedül ment.

- Bevallom, szép lány, de biztos nem érdeklek.

Hazament, s el is felejtette a lányt.

Monoton életet élt. Egyetemre járt, hazament, lefeküdt, bekapcsolta a tévét, s általában éjfél körül elaludt. Ez ment minden nap, s így történt ez aznap is.

2.,

Kora este kopogtatnak az ajtón, a fiú ajtaján. A lány volt az, s beeresztette. Leültek az asztalhoz, s beszélgettek.

- Szia.

- Szia.

Negyedóra szünet, majd szófoszlányok hallatszottak.

- Te ... azt ... szóval nem haragszol, hogy rád törtem?

- Nem.

A fiú sosem volt közlékeny, mint most sem, de a lány nem adta fel:

- Szólj, ha zavarok, akkor elmegyek.

- Nem zavarasz - mondta közönyösen.

A lány bepillantott a szobába, s észrevette a heverőt. Bement, s letelepedett rá. A fiú is utánament. Leültek és órákon át bámulták egymást. Majd mikor pirkadni kezdett, lefeküdtek, s beszélgettek ...

3.,

Másnap a fiú csak tíz órára ment, s a lány elkísérte. Útközben egy szót sem szóltak egymáshoz, csak mentek. A fiú megérkezett, intett a lány egyet, s ment a dolgára.

4.,

A fiú találkozott a barátjával, s az megkérdezte.

- Láttam a barátnődet, hát mondhatom, szép lány. Mi a neve?

- Nekem nincs barátnőm.

- Hát, de én ...

- Nincs. Érted? - ordította a fiú.

5.,

Délután az iskola előtt ott állt a lány, s ahogy a fiú megjelent, egy csókot dobott neki. Erre a fiú elfordította a fejét. A lány meglepődött, de nem szólt egy szót sem. Szerelmes pillantásokat vetett felé. A szerelem teljesen elvette az eszét.

- Szia. Jól telt a napod?
 A fiú nem szólt egy szót sem, s elindult hazafele.
 - A tegnap éjjel bezzeg jó volt. Mi? - kiabálta a lány.
 - Ezt meg ki mondta? Ez nem volt semmi. Egy futó kaland. Talán még az sem.
 Nem is ismerlek.
 A lány sírva fakadt. A fiút ez hidegen hagyta. Hazament, s lefeküdt tévét nézni,
 majd szokás szerint éjfélkor lefeküdt aludni.

6.,

Pár nap múlva a fiú kezébe került egy újság melynek címlapján ez volt.
*"Ölt a szerelem. Egy fiatal lány a metrószerelvény elé vetette magát, s szörnyethalt.
 Egy cédula volt mellette : "Szerelmes voltam". "*

A fiú letette az újságot, igaz, felismerte a lányt, de közömbösen ezt mondta :
 - Ilyen az élet.

Érzelem a Szerelem?

Érdekel a történetem? Hát akkor figyelj!
 Rápillantott a lány a fiúra, s ezt mondta:
 Zavarhatok egy pillanatra?

Erre a fiú nem figyelte, s tündődött
 csendesen.

Lehet, hogy nem hallott meg engem?
 Elnézést, az előbb szóltam, beszélhetnék
 veled?

Megmozdult a fiú, a hang irányába
 nézett, s

A lány ajkát figyelte nesztelen.

Szólj már valamit, nem hallasz rendesen?
 Zavartan elfordult a fiú, kesergett.

Erre a lány megnézte, mit olvas a fiú, s
 Rémulten rámeredt: Ó ennek én
 beszélhetek.

Egyedül ült a fiú, s nem nevet, mert
 kikacagják az emberek.

Lám nincs senkije, már hosszú ideje.

Eltelt két nap, sétál a fiú az utcán,
 Meglátja a lányt egy fiúval, majd
 ordítva nevetnek:

Nézd ez az a néma gyerek!

Megakadályozni az apokalipszist

Titanic 401. 2001 január 21., szombat, hajnali 3 óra 24 perc.

A Titanic 5. születésnapjának hajnala volt. A belépés ingyenes, a fogyasztás félárú volt. A zene is mintha hangosabban dübörgött volna ezen a hajnalon, mint máskor. A hangszórókból elementáris erővel áradt a zene. A tömeg extatikusán hullámozott a ritmusra. Hideg januári éjszaka volt. A telihold ridegen uralta az eget. A Duna vizekre aranyárgán verte vissza a város fényeit. Különösen hideg volt, ám a folyó mégsem fagyott be. Különös volt, volt benne valami, ami rosszat sejtetett. Este, amikor a hold felkelt, vérvörösén ragyogott a horizont felett. Sokak szerint a vörösén felkelő hold rossz előjel, és a hold ezen az estén minden eddiginél vörösebb volt.

Egy tanya a Hortobágyon. Hajnali 3 óra 25 perc.

Egy Isten háta mögötti hortobágyi tanya belső szobájában idős házaspár aludta álmát. A néni hirtelen fölriadt. Először nem tudta, mi keltette fel. Jó alvó volt, semmi sem ébreszthette fel, ha egyszer elaludt. Kivéve egy dolgot: az állatok neszezésére mindig fölriadt. Keltegetni kezdte a férjét:

- Apjuk! Ébredj!

- Mi van már megint? Reggel van?

- Nem. Az állatok. Nyugtalanok. A tehének bögnek, a kutyák csaholnak, nézd meg, nem-e tolvaj jár odakinn!

- Rendben, megnézem - sóhajtott az öreg, és öltözni kezdett. Már nagyon elege volt abból, hogy a felesége folyton fölkelte a tolvajoktól való félelmében. Kilépett a hideg levegőre. Két kutyájuk elkeseredetten rángatta láncait, az állatok megpróbálták kitörni az akolból. Az öreg körbejárta a házat, de semmi különösét nem látott.

- Mi a fene van ezekkel? - gondolta magában. Már épp azon volt, hogy bemegy a házba, amikor megérezte a talaj enyhe remegését.

- Na, mi az? Csak nem földrengés? - gondolta, de nem tudta, az-e. Azon a kör-

nyéken évtizedek óta nem volt földrengés. A talaj remegése erősödött, a szél távoli dörrenéseket sodort a tanya felé.

- Á, valami hadgyakorlat. A fene enné meg őket, riogatni az állatokat.

Megfordult. Ekkor látta meg a távoli robbanások fényét. A robbanások egyre fényesebbek, nagyobbak és hangosabbak lettek. Hirtelen egy hatalmas, fényesen ragyogó tűzgömb jelent meg a távolban. A robbanás elvakította az öreget.

- Istenem, segíts! - kiáltotta félelmében. Pillanatokkal később a tűzgömb eltűnt.

Katonai főparancsnokság. Hortobágy, 3 óra 30 perc.

A robbanás pillanatában, 25 km-re onnét a katonai főparancsnokságon fölarsantak a szirénák. A bázis egy felbolydult méhkasra hasonlított. A bázis parancsnoka a vezér-lőteremben állt, és parancsokat osztogatott.

- Jelentést kérek!

- Robbanás kettő-kettő-négy-hatnál.

- Robbanás típusa?

- Hasonlított az atomvillanásra, de sem lökéshullámot, sem sugárzást nem észleltünk, uram. Egy másik tiszt, aki szintén a monitorokat figyelte, odaszólt a parancsnoknak:

- Uram! Bejött a műholdkép. Behatolók a kettő-kettő-négy-hatos szektorban.

- Behatolók?
- Igen, uram! A robbanás után jelentek meg.
- A parancsnok arca elfehéredett, érezte, hogy lábaiból elszáll az erő.
- C típusú vészriadó! Értesítsék az összes hadműveleti tisztet!
- Igen, uram! A kimenős katonákat visszahívjuk?
- Ne. Csak a tiszteket.
- Igen, uram!

Titanic 401. 3 óra 33 perc.

Wedge Antilles eközben mit sem sejtve táncolt barátnőjével a Titanicban. A hangulat kezdett a tetőfokára hágni. Mindenki extatikus állapotban volt. Wedge oldalán csipogni kezdett a személyhívója, de Wedge ezt a dübörgő zenétől nem hallhatta. Vészhelyzet esetére volt nála egy másik csipogó is, ami vörös fényjelzéssel figyelmeztetett a hívásra, ám ez a ruhatárban, Wedge kabátján lógott. Szerencsére a ruhatáros észrevette a kis fekete doboz egyre elkese- redettebb villódzását, és leakasztotta Wedge kabátjáról.

- Lehet, hogy valami fontos dolog - gondolta magában. - Végül is egy katona zubbonyán volt.

Elindult a DJ-pult felé. Átvágott a tömegen, majd megkopogtatta a DJ vállát.

- Hé! Zoli! - Megpróbálta túlkiabálni a dübörgő zenét. - Üzenet jött egy csipogóra! Mondd be! Lehet, hogy fontos!

- Ok.

A DJ kivette a csipogót a ruhatáros kezéből és a mikrofonért nyúlt. A zene hirtelen elhallgatott, a helyét a Dj hangja vette át:

- Figyelem! Valakinek üzenete jött erre a csipogóra. - Felmutatta a még mindig örülden villogó dobozt. - Jó lenne, ha átvinné, mert annyira vinnyog, hogy lassan bereked. Wedge felismerte a csipogóját, és a pult felé indult. Elvette a készüléket a DJ-től. Lehajtott az előlapját, és a miniatűr klaviatúrán beütötte a személyi kódját. Azonnal megjelent a dekódolt üzenet a kijelzőn: "C-típusú vészriadó. Behatolók kettő-kettőnégy-hatnál. Minden hadműveleti tiszt induljon a főparancsnokságra. Tal...koz.. po.t.....Üzenet vége.

Wedge mindennel megpróbálkozott, hogy olvashatóvá tegye az üzenet többi részét,

de sikertelenül. Átkozódva vágta zsebre a csipogót. Az üzenetnek kb. a fele volt olvasható, de ebből is tudta, hogy iszonyú nagy baj van. Előhúzta az igazolványát és a DJ-hez fordult:

- Wedge Antilles főhadnagy vagyok. Adja ide a mikrofont, be kell valamit mondanom. A DJ, bár látta az igazolványt, mégsem értette, mit akar Wedge csak értetlenül nézett rá. Megcsóválta a fejét, majd átvetődött a DJ pultját övező korláton. Kivette a mikrofont a DJ kezéből és lekapcsolta a zenét.

- Figyelem! Wedge Antilles főhadnagy vagyok. Mozgósítási parancs érkezett. Ha van maguk között katona, akkor az illető fájadjon a kijáráthoz. Köszönöm.

Wedge visszaadta a mikrofont a DJ-nek, majd visszakapcsolta a zenét.

- Figyelj ide! - Wedge olyan közel hajolt a DJ-hez, hogy az a zenén keresztül is értse, amit mond. - Van egy kis gáz. Azt hiszem, igen komoly gáz. Itt hagyom neked a csipogót, ha üzenet érkezik, vedd át. A kód: A1928BE. Lehet, hogy nemsokára ki kell üríteni a környéket. Addig semmit se mondj, nehogy pánik legyen. Érted?

- Persze, haver. De mi a franc van?

- Ezt nem mondhatom el.

Wedge letette a csipogót a keverőpultra, majd megindult a kijárat felé. Anita, a barátnője követte.

A Titanic bejárata; 3 óra 36.

A kijáratnál heten ácsorogtak. Amikor meglátták, egyszerre tisztelegtek. Wedge értetlenül nézett rájuk.

- A francba! Csak ennyien vagytok? Sokkal többre számítottam.

- Asszem be kell émed velünk - mondta az egyik katona. - De mi a lószar folyik itt? Miért hívnak minket vissza a kimenőnkőről?

- C-típusú riadót rendeltek el. Egyelőre elég ennyit tudnotok. Időben meg fogtok tudni mindent. Jó lenne, ha kérdezősködés helyett inkább bemutatkoznátok.

- Péter, Zoli, Balázs, Zsolt, Gábor, Endre, István - mutatkoztak be sorra.

- Ok. Engem Wedge-nek hívnak, de ezt már tudjátok. Pár perccel ezelőtt jött egy hiányos üzenet, hogy menjünk a főparancsnokságra. Úgyhogy itt az idő indulni. Először a Kossuth térre megyünk.

- Mi a francnak? Nem voltál még a Parla-

mentben? - kérdezte Zoli.

- Ne kérdőjelezd meg a parancsaimat, ha lehet. Itt én vagyok a parancsnok. Ha élni akartok, teljesítsétek a parancsaimat kérdés nélkül. Én már tudom, kikkel, mikkel állunk szemben. Egyébként, ha annyira tudni akarod, van a tér alatt egy bázis tele fegyverekkel és járművekkel. Az öltözékünk sem éppen a célnak megfelelő.

A katonák szó nélkül bólintottak, elfogadták, hogy Wedge a parancsnokuk, és teljesíteniük kell az utasításait.

- Én is veletek megyek - szólalt meg Anita. Wedge megdöbbenve fordult hozzá:

- Szó sem lehet róla.

- Mért nem? Ha valahol veszély van, akkor melletted vagyok a legnagyobb biztonságban. És ha jól emlékszem, voltam már ütközetben - Anita csipőre tett kézzel állt Wedge-dzsel szemben.

- Egyszer harcoltál összesen.

- Igen, de Monomál. A háború legkeményebb ütközetében, és még mindig élek. Szükséged van minden használható emberre.

- Rendben. Jöhetsz, de neked is teljesítened kell a parancsaimat.

- Ok.

Elindultak.

Kossuth tér; 3 óra 45.

Hamar átértek a Kossuth térre. Wedge odasétált az egyik örhöz és felmutatta az igazolványát:

- Wedge Antilles főhadnagy vagyok. Vezessen a bázis parancsnokához!

Az ór vigyázba vágta magát:

- Igenis, uram!

Bementek a Parlamentbe egy oldalajton keresztül. Innen egy rejtett líftel jutottak le a bázisra. Az ór a bázisparancsnokhoz vezette őket. A parancsnok hűvösen fogadta őket, de amikor meghallotta Wedge nevét, mindjárt készségesebb lett.

- Mire van szükségük főhadnagy?

- Fegyver, jármű és ruha kellene - válaszolt Wedge.

- Minek? Háborúba indulnak, vagy mi a halál?

- Mozgósítási parancsot kaptam. El kell jutnunk a főparancsnokságra. C-típusú vészradió van.

A parancsnok elismerően füttyentett.

- Ilyen riadófokozatot még sosem rendelték el. Rendben, mondja, miből mi kell.

- Szükségünk lesz 4 Hummerre, 9 Colt 45-re, 9 M-16-ra, 9 M-60-ra, 9 Carl Gustav rakétavetőre és persze egy halom lőszerre minden fegyverhez.

Endre a lista hallatán csak pislogott.

- MMI a fasznak ez a sok fegyver, Wedge? Kik ellen készülünk? Marslakók ellen -

Endre nem is sejtette, mennyire közel áll az igazsághoz.

- Mondtam már, hogy mindent időben meg fogtok tudni. Most viszont mindenki menjen a ruhatárba és vegye fel a kikészített ruhákat.

A csapat kivonult az irodából és a ruhatár felé indult.

- Mibe keveredtünk bele? - dohogott magában Zoli.

A Kossuth tér alatt. 3 óra 55.

A csapat tagjai immár kommandós egyenruhában sorakoztak a 4 Hummer mellett.

- Parancsnok! Bepakolták a fegyvereket a Hummerekbe? - kérdezte Wedge.

- Igen, főhadnagy, és végeztünk némi módosítást a kocsikon. A fedélzeti M-60-asokat lecseréltük Minugunokra. Azt hiszem, szükségük lesz a plusz tüzérré.

- Azt meghiszmem. Köszönök mindent, parancsnok. Fiúk, nézzétek át a cuccot, hogy minden működik-e.

- Jó vadászatot, főhadnagy. Vigyázzanak magukra! Emlékezzen a mondásra: "Ne hibázz, mert ha hibázol, lehet, hogy ez az utolsó hibád."

- Emlékezni fogok rá. Ha vallásos, kezdjen el imádkozni. Viszlát, parancsnok, remélem még látjuk egymást.

-Én is remélem - mondta a parancsnok, majd elindult az irodája felé.

- Wedge, minden oké! - jelentette Pé-ter.

- Ok. Akkor induljunk!

Mindannyian beszálltak a Hummerekbe. A motorok felbőgtek, és a járművek megindultak a kijárat felé. A parancsnok az irodája ablakából nézett a távolodó Hummerek után.

- Sok sikert, fiúk, bárhová is menjete! - mondta, majd az interkomm után nyúlt - Elsőfokú készültség, fegyverezzék fel a Black Hawk-okat, és a katonáknak is osszák ki a fegyvereket!

Margit híd 4 óra 00.

A kihalt utakon a Hummerek háborítatlanul haladhattak. Wedge bekapcsolta a rádiót:

- Ok. Itt az ideje, hogy megtudjátok az igazságot.

- Eppen ideje - hallatszott valamelyik katonának hangja.

- Néhány évvel ezelőtt kezdődött az egész. Még a háború előtt. Én még iskolás voltam. Egy délelőtt az épületet sorozatos robbanások rázták meg. Mindenki megpróbált menekülni, de a kijáratok sorra beomlottak. Nekem harmadmagammal egy első emeleti ablakon át sikerült kijutnom az utcára. Píllanatokkal később az egész épület felrobbant. Az volt a furcsa, hogy a falak vagy a tető nem sérült. Csak az ablakokon és a nyílásokon keresztül dőttek a lángok az utcára. Kb. 100-120 ember jutott ki a 400-ból. Nem sokkal a robbanás után három jelzés nélküli Black Hawk érkezett, és vegyvédelmi ruhába öltözött kommandósokat raktak ki. A helyszínre érkező tűzoltókat, mentőket elküldték. A kommandónak vezetőre volt szükségük, aki ismerte az épületet. Senki sem jelentkezett, végül én és két lány vállalkoztunk a feladatra. Kommandóscuccot és fegyvereket kaptunk. Amikor bementünk az épületbe, arra számítottam, hogy mindenhol égett holttestek fognak heverni, ám legnagyobb meglepetésemre az épület teljesen üres volt. Minden eltűnt, a berendezés, az ajtók, minden. Az elején nem nagyon találtunk semmit, kivéve néhány leszakadt végtagot. Aztán minden egyre furcsább lett. Belebotlottunk néhány égettnek tetsző testbe, ám ezek éltek, éltek és támadtak. Szerencsére pillanatok alatt leszedtük őket. A kommandó tagjai ekkor mondták el nekünk, hogy mi is történt valójában. Gondolom, hallottatok már a philadelphiai kísérletről? Egy hajót akartak a radarral szemben láthatatlanná tenni, ám a hajó eltűnt. Teljes fizikai valójában. Később a hajó újra megjelent, ám a legénység nagyrésze eltűnt, akik a hajón maradtak, két embert kivéve mind összeégtek. Sokan a hajó acéltestébe olvadtak bele. A kísérlet, mint utóbb kiderült, egy dimenziókaput nyitott, de bezárni már nem sikerült. A kapu végigvándorolt a földön, és időnként megnyílt. A nyílás helyén minden eltűnt, átkerült a másik dimen-

zióba. A helyszíni vizsgálatok kimutatták, hogy az általunk kinyírt lények emberi DNS-t tartalmaztak. Azok a szerencsétlenek voltak, akik a génszerkezetük miatt nem juthattak át a kapun, de a félig végbement átvitel majdnem minden génjüket mutálta. Néhány órával később a kapu újra megnyílt, és mi is átkerültünk a másik dimenzióba. Ott megtaláltuk az átkerülteket. Egy idegenek által üzemeltetett kapu elfoglalásával sikerült hazajutnunk. A kaput felrobbantottuk, így a mi oldalunkon lévő nyílás lezárult. Úgy látszik, az idegenek újjáépítették a kaput. Egyébként két hónap telt el az eltűnésünk és a hazakerülésünk között, számunkra viszont csak másfél óra. Valószínűleg a másik dimenzióban lassabban telik az idő. Ez a kapu, amit most nyitottak, számukra stratégiai fontosságú. Minden bizonnyal csapatokat próbálnak majd áthozni, és ezen csapatok segítségével leigázní ezt a dimenziót, de legalábbis a Földet. A kapu tökéletes működtetéséhez ide is építeniük kell egyet. Ezt kell megakadályoznunk. Alakult egy kommandó, kifejezetten az idegenek elleni harcra, arra az esetre, ha újra felbuknának. Ennek a csapatnak vagyok én is a tagja, ám a többiek Nevadában vannak kiképzésen. Jobb híján nektek, nekünk kell harcolni az idegenekkel. A feladat egyértelmű: megakadályozni az apokalipszist - Wedge szavait mélységes csend fogadta.

- Vannak fegyverek? - törte meg a csendet Zoli a kérdéssel.

- Hát igen, de... Szóval a saját fajtájukban nyilván kárt tudnak vele tenni, de bennünk nem sokat. Hacsak nem találunk el vagy tucatszor. Valami nyilvetőfélét használnak. A karmaik és a fogaik ellenben halálos fegyverek. Még a golyóálló mellényen is áthatolnak.

- Értem - Zoli a fogak és karmok hallatán nagyot nyelt. - Gyűlölöm a ragadozókat! Csendben folytatták az útjukat.

Valahol a Duna-Tisza közében; hajnali 5 óra 5 perc.

- Wedge! Oda nézz! - Endre kiáltása robbanászként szakította meg a hosszú csendet.

- Jó. De mondd meg, hogy hova a francba! - Egyenesen előttünk. Valami ég. Látom a

füstöt.

A távolban fekete füst gomolygott az ég felé. A dzsippek lassítottak, majd megálltak. Wedge távcsővel körülnézett. Az úton egy felborult és égő távolsági busz hevert.

- Ok, fiúk. Vonalban haladjunk tovább, lehet, hogy az idegenek már ideértek.

Két Hummer áttörte a szalagkorlátot és a mezőn haladt tovább.

- Fegyvereket aktiválni! - Az anyósülésen ülők előrehajoltak és bekapcsolták a Minigunok célzórendszerét. Sisakjaik kivételén megjelent a célkereszt. Wedge Anita fejére tette a sisakot, majd aktiválta a célzórendszert.

- Az ágyú a fejed mozgását követi, amerre nézel, arra lő. Rövid sorozatokat lőj, iszonyatosan nagy a tűzgyorsasága.

A Hummerek közeledtek a buszhoz. A busz mellett kiégett kocsik heverték. A busz mellett tucatnyi nyájkás fekete lény mozgott.

- Adjunk nekik! - adta ki Wedge a parancsot a támadásra. A Minigunok felugattak. A nyomjelző lövedékek tüzes csikokat szántottak az éjszaka sötétjébe. A lények rángatóztak a találatoktól, majd széttépett testtel mozdulatlanul terültek el az aszfalton. A Hummerek lefékeztek.

- Nézzük meg, vannak-e túlélők. Óvatosan közelítsetek! - mondta Wedge, majd M-16-osát magához véve kiszállt a Hummerből. A többiek követték a példáját. Óvatosan, lassan haladtak, semmi sem mozdult. A kiégett roncsok mellett felismerhetetlenségig összeégett holttestek heverték.

- Jézusom! - szakadt ki Zsoltból a döbbsent kiáltás. - De, hogy kerültek ki a kocsikból?

- Kiszállították őket, vagy menekülni próbáltak, ezek a tetük meg lekaszálták őket lángszórával - elmélkedett Wedge.

- Mintha azt mondtad volna, hogy nincsenek komoly fegyverek - Péter idegesen nézett körül, mintha arra számított volna, hogy bármelyik pillanatban őt is elégethetnék. - Lángszórákkal pillanatok alatt kinyírnak minket.

- Amikor odaát jártam, semmi ilyesmijük nem volt. Csak nyilvetőik voltak.

- Lehet, hogy náluk is különböző fegyveremek vannak. Mint nálunk.

- A busz nem égett ki teljesen. Lehet, hogy vannak benne túlélők - mondta Wedge,

majd megindult a busz felé. Amikor elérték a buszt, meghűlt az ereikben a vér. Az utat letépett testrészek és lerágott csontok borították.

- Anyám, ezek felzabálták őket, mint mi a vasárnapi sült csirkét - hüledezett Balázs.

- Baszd meg! - torkolta le Gábor, majd nemes egyszerűséggel összehányta magát.

- Vigyétek innen, nem bírja a látványt.

Ketten eltámogatták Gábort. Wedge megindult a busz felé, Anita követte.

- Hogy bírod? - kérdezte tőle Wedge.

- Láttam a monori csatateret, azután, hogy tűzérési támadás érte az ellenséget, és a tankjaink végigmentek a hullákkal borított mezőn, az sem volt szebb látvány - Anita csőre töltötte az M-16-osát, és megkerülte a buszt. A busz mögött még ép testek heverték, több tucatnyi, mintegy félméteres nyílal telelőve. Sorra ellenőrizték a testek pulzusát. Egy kivételével mind halott volt. A túlélő nyöszörgött, de már nem túl sok élet volt benne. Haldoklott.

- Itt már nem tehetünk semmit. Anita, tudod mit jelent a coup de gracé? - kérdezte Wedge.

- Nem - jött a rövid válasz.

- Kegyelemdőfés - Wedge kezében felugrott az M-16-os. - Nyugodj békében, remélem, lesz majd, ki eltemessen. "És remélem, minket is lesz, ki eltemessen, ha elbukunk" - Wedge ezt már csak gondolatban tette hozzá. Nem akarta a lányt elkészeríteni a szomorú valósággal. Ha az idegenek inváziója megindul, nem lesz senki, aki megállítsa őket.

- Gyerünk, húzzunk innen!

Mindannyian visszamentek a Hummerekhez és folytatták útjukat.

Katonai Főparancsnokság Hortobágyi Nemzeti Park. 5 óra 12.

A parancsnokságon már várták őket. Egy huszon-egynéhány éves, hadnagyi rangban lévő lány lépett oda hozzájuk.

- Wedge Antilles százados? - kérdezte Wedge-től.

- Nem. Wedge Antilles főhadnagy vagyok - javította ki Wedge.

- Mostantól százados vagy Hawk - egy ősz, vállán két aranycsillagot viselő tábornok lépett elő a lány mögül.

- Bertfai tábornok! - Wedge vigyázba vágta magát és tisztelgett. A többiek úgyszintén.

- Hagyjátok ezt, fiúk! Ha nem teszünk gyorsan valamit, nemsokára úgysem lesz katonaság, nem lesznek tiszték vagy közlegények, nem lesz itt semmi. NightHawk, gyertek utánam. Azonnal kezdődik az eligazítás - Bertfai megindulta a bunker bejárata felé. Wedge-ék követték.

- NightHawk? - Anita értetlenül meredt barátjára, egyre újabb dolgok derültek ki róla, amikről ő nem tudott.

- Ez a hívójellem. Itt mindenki így ismer.

Azt már nem tette hozzá, hogy valójában nem is Wedge Antilles a neve, bár ezt Anita tudta, de a többiek nem. A neve, az életkora, mind hamis. A Nevadában lévő egysége minden tagja álnévvel, hamis életkorral szerepelt a nyilvántartásban. 17 évesen már harcoltak a háborúban. Ez illegális volt ugyan, de a katonaságnak minden emberre szüksége volt. Ezért aztán a nevüket és a korukat módosították.

A tábornok bevezette őket egy kivetítővel ellátott terembe.

- Tábornok úr. Hol vannak a többiek? A többi kommandóegység vezetője? - kérdezte Wedge, amikor meglátta, hogy rajtuk kívül senki sem tartózkodik a teremben.

- Nem sikerült értesítenünk őket. Zavarják az adásunkat. Csak téged sikerült elérnünk, Hawk.

Wedge még mondani akart valamit, de a tábornok leintette.

- Majd az eligazítás után elmondod.

A tábornok intésére életre keltek a kivetítők, és elkezdődött az eligazítás.

- Ma 3 óra 30 perckor kettő-kettő-négy-hatnál robbanást észleltünk. Először azt hittük, atomcsapást mértek ránk, de a robbanás alig okozott kárt, és viszonylag hamar elült.

Fél perccel később befutottak az első műholdképek. A kivetítőkön megjelentek a felnagyított műholdképek.

- Ezt láttuk - mutatott a tábornok a kép egy bekeretezett pontjára. Mindannyian jól látták a mezőn álló több tucat idegent, valamint a szétszórt felszerelést. - Ezek a képek pedig fél órával ezelőtt érkeztek.

A kivetítőn újabb kép jelent meg. Jól látszott rajta egy már majdnem kész, hatalmas épület. Az épület, amelybe a kapu földi oldalát helyezték el.

- Hawk! Amitől tartottunk, bekövetkezett. Megkezdődött az invázió.

A teremre halotti csönd ereszkedett. A hirtelen beállt csendet egy, a terembe berontó tiszt törte meg.

- Tábornok. A felvételeink szerint Budapesten szórványos robbanások észlelhetők. Újabb átvitelrel próbálkoznak.

- Nem - szólt meg Wedge. - Az itteni kaput próbálják beindítani. A következő csapatokat Budapesten akarják áthozni. Értesítenünk kell őket.

- De hogyan? Az adást még mindig zavarják.

- A személyhívóm zavarásmentes. Ha a nálam lévő egységet rákapcsoljuk egy műholdra, üzenetet küldhetünk arra az egységre, amit a diszkóban a DJ-nél hagytam. Üzenhetünk neki, hogy menjen a Kossuth térre, és adja át az üzenetet.

- Rendben - egyezett bele a tábornok. - Csináld, csak gyorsan. Nincs sok időnk. Lassan indulnotok kell.

Wedge beírta az üzenetet, majd megnyomta az elküldés gombot.

Titanic 401 5 óra 25

A személyhívó vette az adást. Dekódolta az üzenetet és jelzett. A DJ, aki Wedge-ék távozása óta figyelte a kis készüléket, most szinte rávetette magát. Beütötte a kódot és olvasni kezdte az üzenetet: *"Zoli. Wedge vagyok. Ürítsd ki a diszkót. Aztán indulj a Kossuth térre. Ezt a csipogót add át az egyik őrnék. Wedge."* Zoli lekapszolta a zenét és a mikrofon után nyúlt.

- Figyelem! Mindenki hagyja el a diszkó területét. Ez katonai utasítás. Mindenki menjen haza és maradjon is otthon. A saját érdekében kérek mindenkit erre. Lekapszolta az erősítőket és a morgolódo,

de a kijárat felé igyekvő tömegben átvágva a kocsijához sietett. Hamar átért a Parlamenthez. Kiszállt a kocsiból és az egyik örhöz lépett.

- Üzenetet hoztam Wedge Antillestől - mondta és felmutatta a csipogót.

Az őr intett neki, hogy kövesse. Levezette a bázisra, egyenesen a parancsnok irodájába. Az elsőfokú készség miatt hatalmas volt a nyüzsgés a bázison. A katonai járőr csapatok indulásra készen várták a parancsot. A parancsnok az irodájában ült. Teljes menetfelszerelésben. Az őr kopogott, majd a parancsnok engedélyét meg sem várva belépett a szobába. A parancsnok nem rötta meg a figyelmetlensége miatt, hiszen riadó volt.

- Uram, ez a fickó üzenetet hozott Wedge Antillestől - mutatott az ablak előtt ácsorgó Zolira. - Hívja be, tizedes.

A tizedes intett Zolinak, hogy bemehet. Zoli teljes magabiztossággal lépett oda a parancsnokhoz és nyújtotta át a csipogót. Megadta a kódot, így a parancsnok pillanatokkal később elrendelhetette az elsőfokú készséget a teljes városra. A készenlétben álló csapatok azonnal elhagyták a bázist és megkezdték a járőrözést. A parancsnok a számszámjegyéhez fordult.

- Készítsék fel a négy Black Hawkot az indulásra. Segitünk Wedge-éknek. Szedje össze a legjobbakat.

- Igenis, uram!

- Parancsnok. Hogy menjek magukkal. A háborúban kibújtam a szolgálat alól. Itt az ideje, hogy tegyek valamit a hazámért - Zoli kérően nézett a parancsnokra.

- Rendben. A raktárban megkapja a felszerelését. Csak siessen. Nemsokára indulunk.

- Köszönöm, uram! - Zoli úgy mondta az "uram"-ot, mintha mindig is katona lett volna. Kiviharzott az irodából a számszámjegéd után. A parancsnok utána nézett. Ő is ilyen lelkesen kezdte a pályáját, de mára csak egy bűneitől szenvedő senki lett. Talán most eljött az ő ideje. Talán most megmutathatja, hogy nem egy senki.

Tíz perc múlva mindannyian a helikoptereknél voltak. Vele együtt huszonöt kommandós. A legjobbak. Részt vettek a háborút lezáró akcióban, amikor elfogták a balkáni koalíció vezetőit. Akkor Wedge

vezette ugyanezt a kommandót. Abban az akcióban sokan meghaltak, vajon most hányan fognak - gondolta magában a parancsnok. A kommandósok tisztelegtek, majd beszálltak a helikopterekbe. A rotorok felpörögtek, és a helikopterek felszálltak és elindultak kettő-kettő-négy-hat felé, hogy segítsenek Wedge-éknek, ha kell.

Katonai Főparancsnokság 5 óra 40.

Eközben az eligazítás folytatódott. A tábornok tisztázta előttük a feladatot: fel kell robbantaniuk a kapu generátorát és vele az egész kaput, mielőtt az teljesen üzemképes lesz.

- Tábornok úr. Mivel csak mi vagyunk, szeretnék erősítést kérni a bázis személyzetéből - szólalt meg Wedge az eligazítás végén.

- Lehetetlen. Összesen hatvanan vagyunk. A háború után a teljes bázist leléptették. Ez a hatvan ember pedig kell. Lehet, hogy nekik kell majd védeniük a bázist. Sajnálom, 6 óra 00-kor indulok.

A tábornok elhagyta a termet. Helyette Wedge folytatta az eligazítást

- Rendben. A következő a helyzet. Kétfajta ellenséggel állunk szemben. Ezek itt - mutatott a képen egy csomó, kb. ember nagyságú lényre - sima katonák, nyilvetőkkel. De ezek - most az épület négy sarkán álló hústornyokra mutatott - gránátosok. Gránátjuk és lángszórójuk van. Először ezeket kell kiütnünk. A Hummerekkel eddig a dombig megyünk - Wedge egy homokbuckára mutatott - Innen négyen előre küszünk lőtávolságba és a rakétavetőkkkel kilöjjük a gránátosokat. Amikor meghalljátok a robbanásokat, megindultok a Hummerekkel. Amikor odaértek, a vezetőkön kívül mindenki kiszáll a kocsiból és gyalog, tüzelve folytatja az előrenyomulást. Ha a Minigunok löszere elfogy, a vezetők is gyalog folytatják az utat. Minden világos?

- Igen! - válaszolták kórusban.

- Rendben. Tíz perc múlva indulunk.

Katonai Főparancsnokság 6 óra 00.

Mindannyian a Hummerekben ültek. A motorok felbőgtek és a járművek kirobogtak a bázisról. Egy ideig a műúton haladtak, majd a pusztán folytatták útjukat. Már hajnalodott, de előttük minden sötét volt. Csend-

ben haladtak céljuk felé, csak Endre törte meg a csendet:

- Wedge. Már látom a dombot. Itt az idő felkészülni.

Budapest 6 óra 25.

A város utcáit robbanások visszfényei világitották meg. Robbanások, lövések, sikolyok hallatszottak. Azok, akik a felhívás ellenére is az utcán maradtak, vagy a robbanások, vagy a paranoiás katonák áldozatai lettek. A katonák mindenre lőttek, ami mozgott. Egyre több idegen érkezett, és egyre hevesebb tűzharcok bontakoztak ki városzerte. Teljes volt a káosz.

Hortobágy, Idegen bázis 6 óra 26.

A vezérlőben idegen lények sürgölődtek. A monitorokon idegen feliratok villódtak. Csupán egyvalami lett volna érthető bárki számára. Az egyik monitoron egy másodpercenként változó karaktersor. A visszaszámlálás. Tizenöt perc volt hátra a csapatok érkezéséig.

A Hummerek megálltak a domb mögött. Wedge vezetésével négyen előrekusztak a domb túloldalára. Innen vehették csak igazán szemügyre az épület óriási méreteit.

- Odanézetek, mekorra! - suttogta Zsolt a rádióba.

- Maradj csöndben! - figyelmeztette Wedge. Lassan lőtávolságba értek. Wedge intésére mindannyian feltérdeltek és a vállukra vették a rakétavetőket. Mindenki a hozzá közelebb eső dögöt célozta meg. "Eljött az idő" - gondolta Wedge.

- Tűz! - ordította.

A négy rakéta szinte ugyanabban a pillanatban vágódott ki a vetőcsőből. Tüzes nyílként szeltek a sötétet. A becsapódás látványos volt. A rakéták befűródtak a

lények testébe, és belülről robbantották szét azokat. Mind a négy dög egyszerre változott lángfelhővé. A Hummerekben ülők a robbanások hallatán beletapostak a gázba. A Hummerek a dombon keresztülvágván, tüzelve rontottak rá a Wedge-ék felé rohanó idegen csapatra. A Minigunok ugatni kezdtek. Akik még a kocsikban voltak, most kiszálltak és tüzeltek. A Minigunok és az M-60-asok megtették, amit tenniük kellett. Az idegenek hullottak, mint a legyek. Az egész csataterén aratt a halál. De egyre több idegen özönlött ki az épületből.

- A francba. Valószínűleg a kapun keresztül kapják az erősítést - ordította Wedge. - Álljatok körénk a Hummerekkel, hogy legyen valami fedezékünk.

A kocsik körülvették őket. Wedge-ék a motorházon és a platón támaszkodva tüzeltek. Az idegenek csak egyre özönlöttek. Az idegenek tudták, hogy az utánpótlásuk az emberekéhez képest végtelen. Bár maximum öt-tíz percig mehetett az átvitel, ez alatt elég csapatot hozhatnak át, hogy legyőzzék az embereket. Utána meg jönnek a fő haderők.

Wedge-ék újabb rakétákat eresztettek az idegenek közé, de azok csak özönlöttek tovább rendíthetetlenül.

- Baszd meg, ezek egyre többen vannak! - ordította Endre.

- Öt perc körül lehet a maximális átviteli idő.

Utána elfogynak - üvöltötte vissza Wedge.

- Kurva jó! Addigra rég megdöglünk.

Hortobágyi Hadszintér 6 óra 30

A Minigunok hirtelen elhallgattak. A vezetők kiugrottak és M-60-asokkal folytatták a tüzelést. A lőszerkészlet végesen fogyott.

A csataterhez közel. A levegőben.

A Black Hawkok már közel jártak a célhoz. Sűrű feketeség vette körül őket. Az idegenek valami felhőszerűséggel a teljes pusztát sötétbe borították. A helikopterek átrepültek a domb fölött. Konténeres rakéttal szórták meg az idegeneket, mialatt a lövészek géppágyúval kaszálták őket.

- Gyerünk, fiúk! Kiszállás! - ordította a parancsnok a kommandósoknak, akik ereszkedni kezdtek köteleiken a harctér felé. Pillanatok alatt földet értek és bekapcsolódtak

a harcba. Az idegenek hamar rájöttek, hogy a helikopterek jelentik a fő veszélyforrást, ezért minden tüzüket a helikopterekre irányították.

- A helikoptereket lövik! Előre! - kiáltott Wedge. Mindannyian megkezdtek az előre nyomulást az épület felé. Lassan, de biztosan haladtak előre, az idegenek meg egyre jobban fogytak. Utánpótlás már csak elszórva érkezett a kapun át. Tartalékolniuk kellett az energiát a fő haderő etviteléhez.

Az egyik Black Hawk hirtelen felrobbant. Egy pillanatra az egész helikopter felragyogott, majd szétobban. Az épületből egy gránátos lépett elő és tüzet zúdított a kommandóra. Két kommandóست azonnal megölt a robbanás. A többiek viszonozták a tüzet. A géppuskák semmi kárt sem tettek a dögben.

- Rakétákkal próbálkozzatok! - mondta Wedge, és már tüzelt is Endréhez hasonlóan. A lény darabokra szakadt, ám előtte még leadott egy sorozatot. A sorozat egy kommandóست és Balázst döntötte le a lábáról, a kommandóس azonnal meghalt, de Balázs még élt.

- Fiúk. Visszamegyek a Hummerhez - nyöszörögte.

- Rendben, menj csak - mondta Wedge. Balázs megindult előre, ám hirtelen az egyik halottnak hitt idegen megelevenedett előtte, és a testébe mélyesztette a karmait. Wedge-ék csak az elhaló sikolyt hallották. Megpördültek és lekaszálták a dögöt.

- Átkozott szemét! - ordította Péter, majd futva indult az épület felé. A többiek úgyszintén. Az épület bejáratánál megálltak. A kommandóسok robbanótöltetet helyeztek a kapura. A robbanás hatalmas lyukat ütött a bejáraton. Hosszú sorozatokat löttek be az épületbe, majd megkezdtek a behatolást. A bejárat túloldalát mindenhol holtestek borították. Megindultak az épület belseje felé. Az elején csak szórványos ellenállásba ütköztek, de ahogy haladtak az épület belsejébe, az idegenek egyre hevesebben védekeztek. A csapat a folyosó egyik kanyarulatánál csapdába futott. Az élen haladó három kommandóس gyanútanul fordult be a sarkon. Egyenesen az idegenek fegyvereinek tüzebe. A rohadt anyjukat! - kiáltott a parancsnok, majd háton begurult a kanyarulatba. Néhány lövéssel leszedte

az idegeneket. Óvatosabban folytatták útjukat. Hamarosan elérték a vezérőst. A kezelőszemélyzet annyira bizott a katonáik kitarlásában, hogy teljesen készületlenül érte őket a támadás. Elpusztultak, mielőtt felfoghatták volna, hogy mi is történik valójában. Wedge körülnézett a szétlőtt vezérőst. A monitorok többsége tönkrement a tűzharc alatt, de némelyik még most is működött. A központi kivetítő legtöbb egységét kilőtték, de még mindig felismerhető volt a visszaszámítás folyamata. Wedge riadtan nézett körül, majd az egyik pulthoz ugrott és megrántott egy kart.

- A jó édes anyjukat! - kiáltotta. - Ezek a szemetek nem megállítani akartak minket, csak lelassítani.

- Miről beszélsz? - a többiek értetlenül néztek rá.

- A kivetítő. Már visszaszámoltak. Négy másodperc volt hátra az átvitel kezdetéig. Itt az idő, hogy végre kicsináljuk őket - Wedge elindult tovább, amerre a generátort sejtette. Hamar megtalálták a generátort. A központi teremben volt a kapu mellett. A kapuból ismét érkeztek az idegenek. Wedge rögzítette a bombát a generátorhoz. Az időzítőt két percre állította.

- Oké. Indulhatunk - mondta, mikor végzett a bomba élesítésével.

- Ez így nem lesz jó. Ha mi lelépünk, ezek elintézik a bombát. Valakinek itt kell maradnia és löni őket addig, amíg már nincs idejük hatástalanítani a bombát - mondta a parancsnok, majd hozzátette - Erre a feladatra én vagyok a legalkalmasabb.

- Miért pont te? - Wedge-nek nem volt inyére, hogy bárkit is feláldozzon, főleg nem a parancsnokot, de belátta, hogy igaza van.

- Jó okom van rá. Elkövettem valamit, amit jóvá kell tennem.

- Mit?

- 1999. március 6. Monor. Emlékszel még, Wedge? Száz emberrel védted a vezérkart hét-nyolcszáz ellen. Nem azért nem kaptál segítséget, mert a hó miatt nem tudtak felszállni, hanem mert én nem engedtem. Én akartam vezetni a koalíció elleni végső támadást, ezért minden egységet visszartartottam. Ezért haltak meg akkor annyian, miattam.

Wedge nem haragudott a parancsnokra. Már túl rég történt az egész. De teljesítenie

kell a kérését, maradhat.

- Rendben, maradjon. Mi visszavonulunk. Ég veled.

- Ég veled, Wedge - kezét fogtak és Wedge intett a többieknek, hogy induljanak. Mindannyian elhagyták a generátortermet. Végigrohantak a vezérlőn. Rohantában Wedge szétlőtte a kapu vezérlőpultját. Néhány túlélő megpróbálta feltartóztatni őket. Itt is, ott is tűzharcba keveredtek. Ezalatt a parancsnok aktiválta a bombát. Egyfolytában lötte az érkező idegeneket.

- Gyertek csak, úgyis megdöglötök, szemetek - biztatta őket, majd lelőtte a kapuból kilépő idegeneket. Az időzítő számlálója 0:30 at mutatott.

X-0:30

Wedge-ék elérték a kijáratot. Továbbrohantak a Hummerekhez. A helikopterek már a földön várták a visszatérő kommandósokat. A motorok felbőgtek. A helikopterek és a Hummerek eszeveszett tempóban távolodtak az épülettől.

X-0:15

A parancsnok még mindig irtotta az idegeneket. *Azt hiszem, itt az ideje, hogy visszavonuljak, ezt a bombát ennyi idő alatt úgysem tudják hatástalanítani.* - gondolta a parancsnok és elkezdett a kijárat felé rohanni.

X-0:10

Rohant, ahogy csak bírt. Az életéért futott. Már majdnem elérte a kijáratot, amikor a bomba felrobbant. A generátor robbanása láncreakciót idézett elő. A lökéshullám mindent elsöpört, és az épület egy egyre növekvő tűzgömbbé változott. A lökéshullám szédítő sebességgel száguldott a menekülők után. Egyre csökkent a tűzfal és a menekülők közti távolság.

- Wedge, itt István, leáll a motorom - István hangja elkeseredett volt.

- Itt Hawk 2. Visszamegyek érte - a helikopter megfordult és leereszkedett a lassuló Hummer mellé. István átugrott a helikopterre. A helikopter teljes sebességgel próbált elmenekülni a tűz elől.

- Gyorsabban! - ordított Wedge a rádióba, de már késő volt. A Black Hawkot elnyelte a lángtenger.

- Neeee! - Wedge hangja elkeseredett volt. Újabb embereket veszítettek, és még nem volt vége. A lángtenger egyre közeledett.

Már majdnem elérte a csapat túlélő tagjait. Néhány tíz méterre a járművektől hirtelen eltűnt a tűzfal.

- Igeeeeeen! Megcsináltuk! - mindannyian örömmámorban fürödtek. A feladatuk sikeres volt. A kocsikban és a helikopterekben ülők összeülekeztek. Wedge megcsókolta Anita-t.

- Sikerült - csak ennyit tudott mondani.

Katonai Főparancsnokság reggel 7óra 30

A túlélők megérkeztek a Főparancsnokságra. Bertfai Wedge nyakába borult.

- Hát megcsináltad, te mázlista. Tudtam, hogy sikerülni fog.

- Igen. Hála a parancsnoknak.

- Tényleg, Wedge, ő hol van?

- Ott maradt a generátornál. Feltartóztatta az idegeneket, hogy ne hatástalanítsák a bombát. Meghalt a robbanásban.

- Egyperces csend a tiszteletre. Mindenki csöndben állt, talán tovább is, mint egy perc. Délre már mindannyian Pesten voltak.

2001. január 25.

Bertfai tábornok a jelentését gépelte.

Jelentés a Magyar Honvédség Vezérkarának
A január 21-én végrehajtott hadművelet sikeres volt. Az idegen behatolókat megsemmisítettük. A behatolás oka: a dimenzió-kapukíséret résztvevőinek hibája. Végkövetkeztetés: A kíséretet a felülyelőbi-zottság veszélyesnek nyilvánította. Javasoljuk a kíséret beszüntetését, az eddig elkészült prototípusok megsemmisítését és a kíséretben résztvevők új személyazonosság alá, valamint más, ártalmatlanabb munkakörbe helyezését.

A hadműveletben elesettek listája: László Balázs közlegény, Pálffy István közlegény, Nándor Géza bázisparancsnok. Az elesett kommandósok és pilóták személyazonossága titkos. Ezen jelentésben nem szerepelhet. A neveket a jelentés melléklete tartalmazza. Csak legfelsőbb prioritású kóddal rendelkező személyek érhetik el.

Civil áldozatok száma:287. A Budapesten elesett járőrök száma:34. A sorállományú áldozatok temetéséről a Főparancsnokság intézkedik. A hadműveletben elesettek temetése 30-án lesz a Kerepesi temetőben.

A jelentést összeállította: Bertfai László hadseregtábornok, a Katonai Főparancsnokság vezetője.

- RAVER -

Joe versei

Halál

Tested szétfolyik az űrben,
lelked eggyéválik a semmivel.
Érzed, hogy nem érzel.

Te vagy a Nincs.

Körülvesz a leírhatatlan gyönyör:
felszabadulás,
és az utolsó katarzis mámorában
megszűnsz létezni.

...

... és akkor, mikor rápillantottam,
hirtelen egy nagy fényességet
láttam.

Utána láttam az ablakot.
Kinéztem rajta, és láttam a fákat,
miket a szél meg-meghajlított,
s a rajtuk egyensúlyozó
madarakat...
Ábrándozásom itt megszakadt,
mert levette szemüvegét.

Aznap este...

Mikor az ujjadat
végighúztad ott, tudtam,
itt az idő, nem maradhatok.
Agyamban, a vágy szötte
gondolatok folyvást nőttek,
s mikor elmentem, az
ágy alattad tovább csikorgott.

A gondolatoktól zengett
az utca, s bár
nem látott senki,
mindenki tudta, hogy
az a cipősarok, amit
a bejárati lépcsőn
futva hagytam ott,
az enyém volt, és azt
is, hogy ki zaklatott.

Aznap este átéltem
mindent, mire vágytam, de
ahogy múlt az idő, tovább
nőtt a vágyam,
az államon csorgott végig
a nyálam, mikor az
erkélyen meztelenül álltam,
és a nevedet kiabáltam.

Ó, de szép is az élet
Hollywoodban,
az álmok országában!

A zuhany alatt állva
próbálok megtisztulni, de
a nap adta tapasztalatok
mocskait
nem bírom lemosni magamról.
Gondolataim a
kérdések tengerébe torkollanak,
és fűrge agyamban hiába
pattan el ér,
nem találja a választ,
melyre a kérdés: „Miért?”.
Látom, piszkosak körmeid,
homlokodról csorognak le
el nem ért céljaid cseppjei.
Szemeid karikásak,
vérben úsznak,
de nekem nem hazudnak,
én felismerem lelkedbe rejtett vágyaid.
Arcodon a csalódások ráncai
lehúzzák bőrödöt, tudom,
hogym nem ezt vártad, de én
nem segíthetek.

Már késő

Nem tudod ki ő,
Nem tudod, honnan jött,
Nem tudod, hogy szólítsd,
Mít tégy, hogy el ne veszítsd?

De látod az arcát,
Hallod a hangját,
Érzed a tekintetét,
Hogym is ne szeretnéd?

Tudod, már késő.
Tudod, már nincs több alkalom.
Arcodon mint könnycsepp
Folyik le a fájdalom.

Üdvözlégy a túlvilágon

Melegség járta át szavait,
így rejtette el,
hogym szívében a
gonosz lakozik.
A mosolya eltorzította
az ajkát,
a szeméből folyó üres könny
bemocskolta az arcát.
Mikor felém nyújtotta karját,
ruháival takarta el karmát,
s ahogy odaadta az almát,
éreztem lelkének sötét hatalmát.
Tetteit a bosszú járta át,
leült, ígm kímélte kopott csukáját,
s mikor szóra nyitotta száját,
vettem csak észre a kaszáját.

Az Özönsör

Elsz... eszlo... Elzs... Prológus
 A történet most kezdődik,
 Az összes szereplő feltűnik:
 Caesar és Antonius két római,
 Általuk közelednek Róma hadai.
 Kleopátra, ki szép nagyon,
 De egy kicsit paranoiás nagyon.
 Theodóra bájos és sejtelmes,
 A férfiszemnek igen kellemes.
 Közöttük szerelmek szövődnek,
 A szájak összekeverődnek.
 S jön az égi beavatkozás,
 És a világ újra csodás.

1. szín (fehér)

Egy had közeledik,
 Egy bogár előbúvik,
 A had célja Alexandria,
 A trón s Kleopátra.
 A szkarabeusz szent bogár,
 De rá most halál vár.
 A sereg őt eltapossa,
 És ebből fakad az égiek haragja.

2. szín (szürke)

Teo, Kleo, bár megférnek a naptárban,
 De veszekednek a palotában,
 A tét a királyi hatalom,
 És ebből lesz még bonyodalom.
 S bár közeleg az ellenség,
 Fontosabb, hogy tekintélyükön csorba ne essék.

Egymás ellen bármire képesek,
 És ettől szenvednek az emberek.
 Kleopatra bár a legszebb,
 Üldözési mániában szenved.
 Mindenhol, mindenkinél,
 Cseltől retteg, cseltől fél.
 A legújabb rémálma:
 Teodóra szebb lehet nála.
 Nincs más megoldás,
 Csak az ármanykodás.
 Hű szolgáját előhívja,
 Méregkeverésre utasítja.
 Cian kerül Theo poharába,
 De nem ő issza ki, égnek hála.
 Szolga dobja fel a talpát,
 Theo rebeg Rének halát.

3. szín (kék)

Antonius és Caesar,
 Már a város felé sétál.
 A két vezér összeveszett,
 S a had megféleztetett.
 De még így is komoly a haderő,
 Melyet birtokol mindkettő.
 A várost akarják elfoglalni,

De a dicsőségen nem osztozni.
 Ezért aztán bármire képesek,
 Amit ember csak megtehet.

4. szín (piros)

Theo dühös volt és morcos,
 Lesz ám a bosszúja borsos.
 Antoniust kereste földre-égre,
 Bosszújának ez lenne fő része:
 Hogy a várost átpasszolja,
 de Antonius mással volt elfoglalva...
 Kicsi Kleot simogatja,
 Ezért aztán lelehad a... kedve.

5. szín (zöld)

Ez már Caesar tábora, ahol már nem
 félnék ettől a lánytól,
 Ugyanis megérett Theo fejében a gondolat,
 Caesarnak adja át a kulcsokat.
 Ment is Caesar elibe,
 Belenézett szeméibe.
 Szerelem volt ez első látásra,
 Magasra csapott minden hulláma,
 És Caesar könnyen megszerezte,
 Theodóra pedig elvesztette...
 És így megesezt,
 Hogy Caesar Egyiptom uralt.
 Hogy miért égett le a könyvtár?
 Ezt nem tudja, csak a szerelmespár.
 Szerelmük oly heves volt bizony,
 Hogy az már szinte iszony.
 Erre ékes a példa, hogy leégett a könyvtár,
 Mikor arra járt a pár.
 Így lett az Alexandriai Téka
 A lángok martaléka.

6. szín (fekete)

De ez már az isteneknek is sok vála,
 El is hallgatott az énekesek dala.
 Elegük volt az emberek gazságából,
 Búcsút készülnek venni ettől a világtól.
 Vajh, gyúlt harag az istenek keblében,
 S elküldék haragjuk felhők képében.
 Most zúgó eső esett le rájuk,
 Majd magas hullám lett a haláluk.
 De nem is vízbe fulladtak,
 Hanem sörben úsztak a halottak.
 És így lett ezegyszer az éltető sör
 Sokak számára sirtögör.

Készült némi történelmi tananyag, egy
 színházi előadás, valamely unszolás
 hatására, segítségével:

Csutak

L mailkedés

Réges-régen, mikor még pontos j-vel írták a hülyét, volt egy hírneves iskola, melyet (úgy ahogy, de) nekem is volt szerencsém végigcsinálni.. Nem akarok HAMI'S itéletet hozni, de ami ITT volt... DINOszauruszok, PATKÁNYok mászkálnak a MASZATos lépcsőkön, belerágnak a CSOKIS KUGLÓFombba, kiKANDIKálnak az ajtók rései alatt. Esküszöm, a POLISZ akadémin nem láttam ennyi fura figurát...

Nem volt itt sok ember - talán 200 PSYHO-pata diák -, mégis mindig sikerült úgy helyezkednünk, hogy a tanárok csak akkor jutottak el egyik helyről a másikra, ha átvágtak köztünk, mint részeg kamionos a birkanyájon, és kivÉRIK a kezemből a kávéS THERMOSomat. Egyébként szeretünk ezt a sulit, a tanárokat, bár volt pár próbálkozásuk, hogy megkeserítsék életünket. Pl., ha matekórán (ami kész LYDÉRCHnyomás volt) elhangzó „Gondoltam egy számot, adjatok hozzá 10-et, osszátok el 4-gyel, majd a maradékot szorozzátok meg kettővel...” kezdetű feladatoknál egy-egy szerencsétlen ifjú a szokásos „ennyi és ennyi” helyett azt találta feladni, hogy „Elnézést, Tanár Úr, de a gondolatolvasás 3-dik osztályban nem tananyag, akkor bizvást számíthatott egy olyan pillantásra, hogy az ezeréves zimanakból előrenyomuló gleccser hozzá képest száuna.

A tesit viszont szinte mindenki szerette. Egyetlen kivétel Makaróni volt, aki nevéhez méltatlanul igen komoly méreteket örökölt szüleitől. (A birkózóbajnokságon sem indulhatott, ugyanis minden létező súlycsoportot felülmúlt.) Szóval a tesióra. Tanci néni - ahogy mi hívtuk - olyan halálos nyugalommal fogott minket, hogy egy 3 hetes hulla is megirigyelhette volna. Persze csak azért, mert legvadabb álmában sem gondolt olyasmikre, amik nemsokára bekövetkeztek. Itt elsősorban a kosárpalánkról való lepattanósdira gondolok. Olyasmi volt ez, mint a hagyományos zsákolás, csak dobbantóról ugrottunk neki, nem dobtuk be a kosárba és nem engedjük el a labdát.

Na, de a kultúrára sem volt talpmasszázs! Bori-barinak (a tanár bácsi) kedvenc szórakozása volt, hogy egy-egy műalkotást jelölt ki nekünk, mondván ideje lenne más befejezést adni neki. Mélységes MELAN-kólia mindenütt, de rajtunk nem múlik - mondtuk. A legnagyobb sikereink közé tartozott a „Kukurikú, török császár! Add vissza a gyémánt félkrajcáromat! - Tessék, kiskakas” és a „Tükröm-tükröm, mondd meg nekem, ki a legszebb e vidéken? - Hát én - felelte a tükör”. Magasan felett a FELHŐK között repülnek azok, akik „el-szálltak” ebből a tárgyból.

Amit még érdemes megemlíteni, az a zsi-gereelő. Többen esküdtek rá, hogy eredetileg filóóra volt a neve, de senkit sem érdekelt igazán. LEGOthonosabb osztályban pedig MARTINit vedeltünk, majd Sir Szálhasogatóval (Népünk Nagy Vezére) az élet olyan nagy kérdéseire kerestük a válaszokat, mint pl.: Szomorú-e a nadrág, ha letolják?; Ha a mérgekgyó mérgeSgombát eszik, akkor még mérgeSebb lesz-e? és Hogy miképp mondhatott Robinson Péntekje szerdán csütörtököt?

Persze a szünetek sem múltak el nyomtalanul. Egyrészt mert a sulit 8-szor építették újjá ott-tartózkodásunk ideje alatt, másrészt örök emlékként lebeg lelki szemünk előtt Mazsola, a maga rejtett (de nagyon ám!) bájaival, amint ismét próbálkozik. Ugyanis bevett szokása volt, hogy hetente más lányt keresett fel, és először szerelmet vallott, aztán kudarcot. De a végén ráfázott, mert valaki igent mondott neki. Totál össze volt törve.

Meg kell emlékezni még a menzáról is, hisz körülötte forgott az életünk (miatta meg a gomyrunk). Csak fel kellett elmeletni a Jogerőlevest betűtésztaival, melyből az ügyesebbje mindig ki tudta rakni a tányér mellé helyezett keresztretjvény megfejtését; a Borjúkicsináltat, mely láttán néhány kényesgomru egyén majdnem b*csinált, vagy akár a Balfácánsültet, mely mellett mindig ott volt a hét balekjének fotója.

Néha magam sem értem, hogy voltam képes otthagyni azt a szívmengető emlékeket rejtő helyet...

A mi i s k o l á n k

A mai Közgazdasági Politechnikum Vendel utcai két épületét 1897-ben emelték Kiss István tervei alapján. Kezdetben a Budapesti Első Gyermekmenhely Egylet Központi Intézeteként működött.

A Budapesti Első Gyermekmenhely Egyletet külföldi példák nyomán az 1870-es években alapították a Fővárosi Tanács, magánszemélyek és legnagyobb részben a Károlyi család anyagi támogatásával. Az Egylet az ápolásra szoruló gyermekek segítségét, gondozását tűzte ki céljául. Elsősorban a külvárosokban fejtette ki tevékenységét, ahol a szegényebb régiókban kialakult társadalmi szükség a legégetőbb volt. Az Egylet 1872-től saját, Knézits utcai házában működött. Folyamatos fejlődése és megerősödése arra készítette az intézet vezetőit, hogy új, nagyobb épület megépítését vegyék tervébe.

Az új épület elhelyezésére a főváros a ferencvárosi Ranolder Intézet mellett egy telket jelölt ki, és az építkezéshez 10.000 forintot szavazott meg. 1885-ben az Egyesület elnökének bőkezű hozzájárulásával a szomszédos telket is megvásárolták. 1895-ben fogalmazták meg az építési programot, mely szerint az akkori modern higiénia kívánalmainak is megfelelő, pavilonos rendszerű épületegyüttest kívántak létrehozni. Az épület tervezésével Kiss István építész, műegyetemi magántanárt bízták meg.

Az eredeti elképzelés szerint öt pavilonból álló épületegyüttest terveztek, ahol az egyes szabadon álló épületeket zárt folyosók kötötték volna össze. A komplexum két nagyobb és két kisebb épületből (ezek közül az egyik - a volt Ranolder felőli - kápolna), valamint egy udvari istállóból állt volna. A korlátozott anyagi lehetőségekhez igazodva azonban csak a Vendel utcai két pavilon valósult meg. A terv úgy módosult, hogy a Központi Intézet működéséhez szükséges funkciók a két megépült tömbben kaptak helyet.

A központi épület eredetileg pince + földszint + emelet kialakítással készült, 4.20-4.55-4.40 méteres emeletmagasságokkal. Szimmetrikus tömegalakítású, az udvarba és az utca felé benyúló rövid oldalszárnyakkal, szimmetriatengelyében lépcsőházzal. A folyosók az épület középső részén az oldalsó traktusban futnak, majd az oldalszárnyon keresztül folytatódnak, biztosítva a kapcsolatot a másik tömb felé. A tengelyes homlokzat igényes téglaburkolattal készült, a pincszinten szegmensívű, a felsőbb szinteken félköríves záródású nyílásokkal. az épületet a földszint feletti övpárkány, a zárópárkány és a nagy ereszpárkány vízszintesen tagolják, amit tovább erősít a földszintet hangsúlyozó sávos kialakítású téglaburkolat. Az ereszpárkány alatt eredetileg idomtéglaívből kialakított, fríz jellegű sáv húzódott. A fríz ritmusához illeszkedett a szarukiosztás, az ereszcatorna rögzítése, de még a hófogórács is, karakteresen zárva le az arányos épületet. Az épület átépítésével új, kevésbé jellegzetes ereszpárkányt építettek. Az első emeleti homlokzatot az ablakok mellvédjén növényi ornamentikával és szalagokkal díszített domborműves kerámiaablakok gazdagítják. A pincszintre a gépészeti és kiszolgáló helyiségek kerültek, a magasföldszinten az orvosi és adminisztrációs helyiségek, az emeleten pedig a gyermekek és az apácák hálótermei kaptak helyet.

A másik épülettömb a Ranolder mellett helyezkedik el, eredetileg szintén egyemeletes pavilonja az utcavonalon áll. Helyiségei a saroklépcsőházból nyíló központi előtérhez kapcsolódnak. Homlokzatának kialakítása a központi épülethez igazodó architektúra. Érdekes, hogy a meg nem épült kápolnát ennek az épületnek az emeletén helyezték el az apácák szobái mellett. Az akkori modern

technika kívánalmainak megfelelően az épületeket központi fűtéssel látták el. A fűtőtestek az ablakfülkékbe elhelyezett „bordázott vaskályhák” voltak. A kelően higiénikus szükséges szellőzést a falban elhelyezett szellőzők és szellőző-kémények, valamint az ablakok felső szárnyaiban elhelyezett szellőzők biztosították.

Az építkezéshez 1896 júliusában kezdtek hozzá, és 1897 szeptemberében fejezték be. A legfőbb anyagi támogató gróf Károlyi Sándorné, Kornis Clarisse grófnőről halála után az intézményt „Klára Gyermekegthon Egyesület”-nek nevezték el. Az első világháború után főleg az anyagi támogatók hiánya miatt az intézmény súlyos válságba került, amelyet a romos épületek állapota is tükrözött. 1937-ben a szomszédos - szintén az Irgalmas Nővérek vezetése alatt álló - Ranolder Nőnevelő Intézmennyel egyesülve, létrehozták a Ranolder Intézeti „Klára” Nőiipari és Háztartási Felső leányiskolát. Ekkor gyors ütemben felújították az épületet az új funkcióhoz igazodva. A fellelhető adatok alapján valószínűleg ekkor került az épületre az eredetihez igazodó téglarchitektúrájú második emelet. Az alagsorban a két épület közötti vészátjárót létesítettek.

Az alagsorban a gépészeti helyiségek, konyha, étkező, zuhanyzó; a földszinten és az emeleten tanterem, tanári szobák; a második emeleten mozdulatterem (tornaterem?), kápolna és nyelvszobák kerültek elhelyezésre. Érdekesség, hogy az első emeleten az oldalsó pavilon és a Ranolder közötti ajtót vágták a falba a két épület összekapcsolására. Ma már csak vakajtóként funkcionál, hiszen az épületek más-más intézményeknek adnak otthont.

Az épület a későbbiekben jelentős változásokon nem ment keresztül. Említést érdemel a második emeleti folyosó homlokzati síkjából kilógó bővítés, amely megjelenéséből következően valószínűleg a 37-es felújítás után készülhetett.

Az intézményt 1948-ban államosították, ekkor lett Gépipari Technikum és leánygimnázium. Az épület 1975-től Ipari Szamunkástovábbképző Intézetként működött. Ma Közgazdasági Politechnikum.

A tervező eredeti elképzelése szerinti telekbeépítés egységével szemben ma elég vegyes kép tárul elénk. A telket DK-ről a Lenhossék utcai iskola falazott kerítése határolja. Az udvaron egy kisebb pavilonhoz kapcsolódó lapostetős raktárépület és a telekhatáron álló alacsony tetőhajlású irodaépület áll. Az egykoron fel nem épült kápolna helyén a közelmúltban földszint+emelet kialakítású tornacsarnokot emeltek. A központi épület mögött hangulatos fasor és apró zöld felület szakítja meg az udvar nagyrészt aszfaltozott felületét. Az épület lényegi változását az eredetihez képest az emeletráépítés jelenti. Építészeti megjelenésében elég jól igazodik az eredetihez. Bár így egy kevésbé szép arányú épület jött létre, magasságban mégis jobban igazodik a szomszédos Leövey Klára Gimnáziumhoz és a Lenhossék utcai általános iskolához.

Az épület funkcionális elrendezése az 1937-es átalakítás óta lényegében nem változott. Az alagsorban a gépészeti helyiségek, konyha, étkező, a földszinten iroda, tanári szoba, stúdió, az emeleten tanterem található.

Az épület főbb értékeit az igényesen kialakított téglaburkolatú homlokzat, a lépcsőház és a főbejárati előcsarnok eredeti ajtóik képviselik.

Források: Magyar Mérnök- és Építész Egylet Közlönye 1899.
Budapest c. folyóirat 1972/5. sz.

A
mi
i
s
k
o
l
á
n
k

TV

Ma is rendszeresen füstölnek a gyárkémények. A szürke égbolt ettől egyre sötétebb. A füst szagát mindenhol érezni lehet, bár ez manapság nem szagnak, hanem illatnak számít. Az utcán az emberek mozgó járdákon haládnak előre. Bambán néznek maguk elé, talán nem is maguk elé, hanem a szemüvegükbe. Ugyanis mind egyforma szemüveget visel, melynek bal lencséjébe egy kis TV-képernyő van beépítve. Az emberek erősen koncentrálnak a szellemileg túlságosan is megerőltető TV-műsorokra. Így halad a hosszú sor az utcán. Az óriásplakátokat már rég leszédték, a helyükre nagy méretű képernyőket szereltek fel. Amúgy mindenhol ilyen képernyők vannak. A tömegközlekedési eszközökön, a boltokban, az étkezdékben, az aluljárókban, a busz- és a villamosmegállóban, égen-földön, mindenhol! Az összes minisztérium megszűnt, a Kulturális Minisztérium kivételével, mely egyesült a Televízió Társasággal. Ez az LSZI, azaz a Létfenntartó Szociális Intézmény. Infúzióként csepegteti az emberekbe a kultúrát, a lételemet. A székhelye egy kolosszális szürke épületben van. Az adóbefizetések nagy része ide folyik be, és innen fizetik a legtöbb embert. Nagy pénzek forognak itt minden nap. Az ország kétharmada itt dolgozik. A népek kötelező minden nap minimum hét videófilmet megnézni. A lakások képernyőkkel vannak kitépve, melyeken megállás nélkül, napi 24 órán át sugározzák az LSZI műsorát.

A nagyvilág is megváltozott. Athénban, az Akropoliszon kialakították a világ legnagyobb moziját. Rómában IV. Theodor Valentin pápa, Philip Noyce után igazából szentté avatta Val Kilmert (boldoggá avatták Arnold Schwarzeneggert és a Jurassic Park 23 bronthosaurusát). Párizsban az Eiffel-tornyot a világ legnagyobb TV-tornyává alakították át. New Yorkban az amerikai építészek konferenciát hívtak össze annak eldöntése érdekében, hogy a manhattani Szabadság-szobor videokazettát és TV-távirányítót vagy TV-műsort és TV-antennát tartson-e a kezében.

A világ más részei is nagy változásokon mentek keresztül a 20. század óta. Felépült végre a mi fölülmúlhatatlan társadalmunk. Örvendjünk a civilizációnak! Köszöntsük verhetetlen és dicső vezetőinket, hogy megalkották e megmagyarázhatatlan gyönyörű és magas fokú kultúrát, a "Cultura Televisiorica"-t.

Éljen a mi szép új világunk!
Éljen a 21. század!

Kárpáti György

Az Ötödik TMT programja
(tervezet)

A TMT szervező Bizottsága a műsorváltoztatás jogát magáénak tekinti.

1998. március 12. csütörtök

- 16.00 Ötödik TMT szignál (1 perc)
Készítette: Horváth Szabolcs
- 16.05 Önkényes válogatás az előző négy TMT filmjeiből
valamint az Ötödik TMT versenyen kívüli filmjeiből.
1. Nagy Ákos - Németh Attila: TOJÁS (1 perc)
 2. Elnyomott Ifjúság Alkotóműhely: GYEREKNEVELÉS (7 perc)
 3. Füredi Krisztián: EMBEREK (5 perc)
 4. Csoncsi: NEM VAGYOK ITTHON (1 perc)
 5. Nagy Ákos: A LÁZADÁS EVOLÚCIÓJA (1 perc)
 6. ART ami nem ART: BEKERÜLTEM (5 perc)
 7. Sebő Fery: MINDEN A LEGNAGYOBB RENDBEN (4 perc)
 8. Szirmai Marci: RÉGI SZÉP IDŐK (2 perc)
 9. Szirmai Marci: JOGOS JOGTALANSÁG (7 perc)
 10. Csoncsi: KOPOGTATÁS NÉLKÜL (3 perc)
 11. Szirmai Marci: A TÉMA OTT HEVER (3 perc)
 12. Szirmai Marci: NEMZETI MÚZEUM (3 perc)
 13. Spangli Sanyi - Szirmai Marci: Mint fénykép a szobám falán (11 perc)
- 17.00 Szünet
- 17 15 BLUES beharangozó klip (1 perc)
- 17.20 Elnyomott ifjúság Alkotóműhely: BLUES (47 perc)
- 18.20 A KÉT LATOR fellépése
Preisznér Miklós - Borbély Ádám koncertje
- 20.00 Villanyoltás

1998. március 13. péntek

- 16.00 Megnyitó
A kiállítás megnyitója
Házigazdák: Szabó Rita és Spangli Sándor
- 16.05 A PORTÁS BROTHERS BAND koncertje
- 16.30 A MESEMONDÓ DÉLUTÁN első része
Lázár Ervin: Nagyon testvérek
Mesélő: Gallai Zsófi
- 16.45 Szünet
- 17.00 1. filmes blokk 9 film (kb. 42 perc)
1. B Pozitív: BIGA CSIGA ÉS CAFKA MANÓ (4 perc)
 2. Csoncsi: ALUDJUNK EGY JÓT (3 perc)
 3. Bálint Dini: VÁMPÍROK (11 perc)
 4. Nagy Ákos: BÉLA ÉS BÉLA 1.rész (1 perc)
 5. Szirmai Marci: ENNIVALÓK (3 perc)
 6. Major Árpád: MARATHON ÉLETRE, HALÁLRA (kb. 5 perc)
 7. Nagy Ákos: BÉLA ÉS BÉLA 2.-3. rész (2 perc)
 8. Videósakkör: CSALÁDREGÉNY (kb. 6 perc)
 9. Pálos Gergely: PAPUCSOK (1 perc)
 10. Petravich Miklós - Túri Gábor: EGY FILM A NÉZŐKNEK (kb. 6 perc)
- 17.45 TAKARÍTÓNŐ -Táncelőadás
Szerecsen Tímea és Takács Kata táncprodukciója
- 17.50 A MESEMONDÓ DÉLUTÁN második része
Mesélő: Szász Kata
- 18.00 Johnny és a Csúszómászók
Angol tábors dalok eredeti nyelven
- 18.15 Szünet

- 18.30 2. filmes blokk 8 film (kb 45 perc)
1. Békési Gábor: HEY, AMERICA (3 perc)
 2. Szirmai Marci: AZ VAN, AMI VAN (6 perc)
 3. Nagy Ákos: BÉLA ÉS BÉLA 4.-5. rész (2 perc)
 4. Bálint Dini: CSODACSÁKÓ (kb. 12 perc)
 5. Szirmai Marci: THE X-FILES (3 perc)
 6. Békési Gábor: ÉLETPÁLYA (6 perc)
 7. Csoncsi: 14 BETŰ (3 perc)
 8. Pándy Zoltán: MESE AZ ILLEMHELYISÉGBEN (7 perc)

19.15 A Vers- és novellaíró pályázat eredményhirdetése

- 19.30 3. filmes blokk 7 film (kb. 47 perc)
1. Békési Gábor: HÓTÁJ -etűd- (5 perc)
 2. Szirmai Marci - Spangli Sanyi: IMPROVIZÁCIÓK KOCSIS PÉTERRE, AKI MEGHÍVOTT MINKET VACSORÁZNI (5 perc)
 3. Csoncsi: SOROZAT (7 perc)
 4. Nagy Ákos: BÉLA ÉS BÉLA 6.-7.-8. rész (3 perc)
 5. Bálint Dini - Horváth Csabi: MŰ-SÓ-SZÓRÓ 4. (7 perc)
 6. Csoncsi: SOROZAT - WERKFILM (13 perc)
 7. Szirmai Marci: MÉKING MŰVI - WERKFILM (14 perc)

20.30 Szünet

20.40 Szegény Jani - A vándorkomédiás
Zenés középkori vásári komédiák egy részben
A MÁSIK SZÍNHÁZ előadása

21.25 Konzultáció
A Videófilm pályázat eredményhirdetése
Zsüri: Durst György és Váradai Gábor
Poli OSCAR átadása

22.00 Villanyoltás

A tartalomból

A *-gal jelölt írások vesznek részt a TMT-pályázaton.

*Lyderch: Elő-Adás.....	2
*Baltazár: Neked.....	4
*Lépesméz: Tisztelgés.....	5
*Füleske: Mese a fiúról.....	6
*Füleske: Érzelem a Szerelem?...7	
*Raver: Megakadályozni az apokalipszist.....	8
*Joe: Versek.....	18
*Csutak: Az Özönsőr.....	20
*M and M'z: Lmailkedés.....	21
A mi iskolánk.....	22
Kárpáti György: TV.....	24
A TMT programja.....	25

Az illusztrációk

Petőfi Sándor:

A helység kalapácsa című hőskölteményének képregény-változatából származnak, amelyet 1872-ben közölt a Ludas Matyi.

Poligráf

A Közgazdasági Politechnikum lapja

Felelős kiadó: Horn Gábor

Felelős és tördelő szerkesztő: Jakab Judit

Postacím: 1096 Budapest, Vendel utca 3.

e-mail: jjudit@mail.poli.hu

Internet: <http://www.poli.hu/poli/poligraf.htm>

Hálózat: P:lpoligraf

Megjelenik a Közgazdasági Politechnikum sokszorosító műhelyében